

— 5 —

2. Man får med möda och besvär Wandra werl-
den omkring, Ja fall och lycklig är wist den, Som har
ett stadigt sinn; Ja den har winning nog, Den skattar
jag långt högare, Än falska menniskor.

3. Den tyngsta bördan jorden bär, Är kärleksbördan
wist, Jag önskat hafwer mången gång, Att jag dig al-
drig sett; Då wore jag den sorgen qwitt, Som mig så
hårdt har qwäldt, Som qwäljer mig chwart jag går, Ja
intill grafwens brädd.

4. Den kärlek liknas wid en snö, Som fallit i A-
pril; När du far bort Då will jag dö, Och mer ej wara
till; Så hjälper Gud oss wisserlig, Att lesa hwar för sig;
Men ingen högre skattar jag, Än lilla wännen min.

5. Som wädrer blås och vinden fall, Så är kär-
leken din; Du tänker till att narra mig, Det har du i
ditt sinn; Du tänker till att söka dig, En rikare än jag,
Det får du göra som du will, Det är din egen sak.

6. Nu saknar jag min lilla wän, Mitt enda tids-
fördrif, När får jag skåda dig igen Wid halsa och med
lif; När får jag skåda dig igen, Mitt hjerta fröjdar sig,
Utsöfwer all den redlighet, Som du har wifsat mig.

7. Som solen under himlen klar, Hon längtar till
sitt rum, Så gör och jag till dig min wän, Hwar timme
och hwar stund; Hwar dag är som en månad lång, Hwar
månad som ett år; Wist gör det mig en hjertans sorg,
Om jag dig icke får.

8. O! höga himmel som allting ser, Tag bort mitt
unga lif, Med gråtande ögon jag till dig styr, Du mig
ej öfwergif; Kom lös mig af de bojorna, Som fängslat
hjertat mitt, Och om du det ej sjelfwer gör, Blir jag dem
aldrig qwitt.

9. Om himmelen mig detta sagt, Hade jag det al-
drig trott, Att en så stor otrogenhet Skulle i ditt hjerta bo;
Men nu så börjar det se ut, Liksom det skulle blifwa slut,
Den kärlek som förr warit har, Han börjar sloetna ut.

— 6 —

10. Den fattig Smålänning från bygda jag drog, ic.
Den Andra:
Smålänningen.
En fattig Smålänning från bygda jag drog, ic.

11. Den Tredje:
Gottlänningen.
Uppå mitt Gottland ic.

12. Den Fjerde:
Med ängslan, sorg och stort bekymmer ic.

GS 1124

— 8 —

2. Man får med möda och besvär Wandra werl-
den omkring, Ja fall och lycklig är wist den, Som har
ett stadigt sinn; Ja den har winning nog, Den skattar
jag långt högare, Än falska menniskor.

3. Den tyngsta bördan jorden bär, Är kärleksbördan
wist, Jag önskat hafwer mången gång, Att jag dig al-
drig sett; Då wore jag den sorgen qwitt, Som mig så
hårdt har qwäldt, Som qwäljer mig chwart jag går, Ja
intill grafwens brädd.

4. Den kärlek liknas wid en snö, Som fallit i A-
pril; När du far bort Då will jag dö, Och mer ej wara
till; Så hjälper Gud oss wisserlig, Att lesa hwar för sig;
Men ingen högre skattar jag, Än lilla wännen min.

5. Som wädrer blås och vinden fall, Så är kär-
leken din; Du tänker till att narra mig, Det har du i
ditt sinn; Du tänker till att söka dig, En rikare än jag,
Det får du göra som du will, Det är din egen sak.

6. Nu saknar jag min lilla wän, Mitt enda tids-
fördrif, När får jag skåda dig igen Wid halsa och med
lif; När får jag skåda dig igen, Mitt hjerta fröjdar sig,
Utsöfwer all den redlighet, Som du har wifsat mig.

7. Som solen under himlen klar, Hon längtar till
sitt rum, Så gör och jag till dig min wän, Hwar timme
och hwar stund; Hwar dag är som en månad lång, Hwar
månad som ett år; Wist gör det mig en hjertans sorg,
Om jag dig icke får.

8. O! höga himmel som allting ser, Tag bort mitt
unga lif, Med gråtande ögon jag till dig styr, Du mig
ej öfwergif; Kom lös mig af de bojorna, Som fängslat
hjertat mitt, Och om du det ej sjelfwer gör, Blir jag dem
aldrig qwitt.

9. Om himmelen mig detta sagt, Hade jag det al-
drig trott, Att en så stor otrogenhet Skulle i ditt hjerta bo;
Men nu så börjar det se ut, Liksom det skulle blifwa slut,
Den kärlek som förr warit har, Han börjar sloetna ut.

Syra alldeles nya och vackra W i s o r.

Den Första:
Korset på Idas Graf.
Mossbelupen hydda, ic.

Den Andra:
Smålänningen.
En fattig Smålänning från bygda jag drog, ic.

Den Tredje:
Gottlänningen.
Uppå mitt Gottland ic.

Den Fjerde:
Med ängslan, sorg och stort bekymmer ic.

Uppå mitt Gottland
Min grundlag är, jag twister styr
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Min wagga ställdes ;:
Der står min graf.
Der första kärlekstären fälldes,
Och stickan första kysen gaf,
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Våd' barn och blomma ;:
Nu fring mig stå.
Den, till mitt hem som gäst vill komma,
Välkommen är han, tro mig så
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

När så från Gottland
Han hemåt vänder ;:
Till annan kust,
Wist han en suck tillbaka sänder,
Och minnes än hwar fröjd och lust
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

När så från Gottland
Han hemåt vänder ;:
Till annan kust,
Wist han en suck tillbaka sänder,
Och minnes än hwar fröjd och lust
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

När så från Gottland
Han hemåt vänder ;:
Till annan kust,
Wist han en suck tillbaka sänder,
Och minnes än hwar fröjd och lust
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Min grundlag är, jag twister styr
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Min wagga ställdes ;:
Der står min graf.
Der första kärlekstären fälldes,
Och stickan första kysen gaf,
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Våd' barn och blomma ;:
Nu fring mig stå.
Den, till mitt hem som gäst vill komma,
Välkommen är han, tro mig så
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

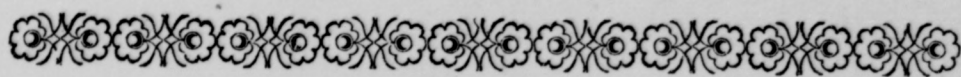
När så från Gottland
Han hemåt vänder ;:
Till annan kust,
Wist han en suck tillbaka sänder,
Och minnes än hwar fröjd och lust
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

När så från Gottland
Han hemåt vänder ;:
Till annan kust,
Wist han en suck tillbaka sänder,
Och minnes än hwar fröjd och lust
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

Den Första: Korset på Idas Graf.

Mossbelupen hydda,
Står wid Heclas fot;
Höga granar skydda
Den mot stormars hot:
Men derinne, —
Sorgsna minne! —
Lifwets storm en ros bröt af,
Än wid strand wi finne,
Kors på Idas Graf.

2.
Alfred skön som wåren,
Drog till fjerran land;
Blef, med risna håren,
Ida gret wid strand:
„Gå att strida,
„Glöm ej Ida,
„Hennes ömhet, hennes tro!
„Sorglig skall hon bida
„Återkomstens ro!”

3.
Äret slöt sin bana
Trenne gånger om
Saknad blef en wana,
Ingen Alfred kom;
Stackars Ida,
Wan att lida,

Uppå mitt Gottland
Min grundlag är, jag twister styr
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Min wagga ställdes ;:
Der står min graf.
Der första kärlekstären fälldes,
Och stickan första kysen gaf,
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Våd' barn och blomma ;:
Nu fring mig stå.
Den, till mitt hem som gäst vill komma,
Välkommen är han, tro mig så
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

När så från Gottland
Han hemåt vänder ;:
Till annan kust,
Wist han en suck tillbaka sänder,
Och minnes än hwar fröjd och lust
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

När så från Gottland
Han hemåt vänder ;:
Till annan kust,
Wist han en suck tillbaka sänder,
Och minnes än hwar fröjd och lust
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

När så från Gottland
Han hemåt vänder ;:
Till annan kust,
Wist han en suck tillbaka sänder,
Och minnes än hwar fröjd och lust
Uppå mitt Gottland. ;:

Uppå mitt Gottland
Uti min hydda ;:
I fjorton dar,
På spis och dryck och kraftig frydda
Jag bjuder honom hos mig qwar
Uppå mitt Gottland. ;:

Den Fjerde:
Med ångslan, sorg och stort bekymmer Jag mig en
wisa gör, Som gömmas bör hos dig min wän, Intill
min blefa död, Gud nåda den som falsker är, Och har en
annan kär, Den lifnar jag wid wilde djur, Som uti
skogen är.